

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **J. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 8. 2014, č. j. KUJI 55614/2014, sp. zn. OOSČ 790/2014 OOSC/233,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, ze dne 15. 8. 2014, č. j. KUJI 55614/2014, sp. zn. OOSČ 790/2014 OOSC/233 (dále též „žalovaný“), bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, Odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 7. 2014, č. j. OD/622/14/ZK, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 25. 3. 2014 v 10:51 hod., jako řidič osobního vozidla, RZ:, na silnici I/37 v obci, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, překročil rychlost o méně než 20 km/hod. V měřeném úseku byla vozidlu, které řídil, naměřena Policií ČR, KŘP kraje Vysočina, DI Žďár nad Sázavou radarem RAMER 7 CCD rychlost 70 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího přístroje ve výši ± 3 km/hod., mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena 67 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o min. 17 km/hod.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci dále uložena povinnost uhradit náklady řízení stanovené vyhláškou č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 240/2003 Sb., ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15. 10. 2014 brojil žalobce proti rozhodnutí obou správních orgánů.

Namítl, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť trpí vadami řízení, které vydání rozhodnutí předcházely, nebylo dostatečně zajištěno důkazní řízení, takže napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Dle jeho názoru nemůže dokazování spočívat pouze na úředním záznamu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 1 As 96/2008, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že úřední záznam policie ČR není důkazem a lze jej použít pouze po provedení výsledku policisty, kdy je mu dána důkazní hodnota.

Další žalobní námitkou brojil proti nedostatečnosti odůvodnění výše uložené pokuty, neboť absentuje individuální vyhodnocení všech hledisek, což je v přímém rozporu s platnou judikaturou. Rozhodnutí proto je nepřezkoumatelné i pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Nesouhlasil dále i s tím, že správní orgán přihlíží v kartě řidiče k období předcházejících 15 let, což je v rozporu s judikaturou a trestním řádem, v němž platí, že k minulosti se přihlíží pouze za poslední tři roky. Tato kritéria by proto měla být analogicky vzata v úvahu i pro řízení o přestupcích.

Poukázal i na nepřesnosti v rozhodnutí obou správních orgánů sice, že s ním nebylo sepsáno oznámení o přestupku a nebyla mu dána možnost se vyjádřit, neboť po té co poznamenal policejnímu orgánu, že nemá hotovost, policista se s ním vůbec nebavil, vrátil mu doklady a sdělil, že může odjet, i když požadoval vyjádření ke kladenému obvinění.

Nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívala i ve vyhodnocení jeho omluvy na ústní jednání nařízené dne 15. 7. 2014 v 10:00 hodin, jako podání opožděné naopak tvrdil, že ji vzhledem ke zjištěnému zdravotnímu stavu, podal bezodkladně. Jednalo se v pořadí o druhou omluvu, tudíž nic nebránilo tomu, aby bylo nařízeno nové ústní jednání. Správní orgán prvního stupně tak vydal rozhodnutí ve věci předčasně a žalovaný tuto uspěchanost potvrdil, aniž by vzal v potaz všechny právní principy správního řízení. Nesouhlasil rovněž s tvrzením žalovaného ohledně účelovosti omluvy.

Pokud se týká skutečností vztahujících se k blanketnímu odvolání sdělil, že dne 31. 7. 2014 obdržel výzvu k jeho doplnění s uvedením lhůty 5ti dní od doručení k provedení požadovaného úkonu. Správní orgán pochybil, nepostupoval-li dle ust. § 37 odst. 2, 3 správního řádu tak, že formou usnesení jej nevyzval k doplnění odvolání s určením lhůty k tomuto úkonu. Proto dodržel lhůtu, kterou sdělil správnímu orgánu a dne 13. 8. 2014 dal k přepravě prostřednictvím datové schránky písemnost „odvolání do rozhodnutí ze dne 15. 7. 2014, č. j. OD/622/14/ZK“ datovanou dnem 8. 8. 2014. S překvapením však pak dne 15. 8. 2014 obdržel ve věci zamítavé stanovisko žalovaného.

Na základě předestřených námitek proto navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného, bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 11. 2014 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není stíženo žádnou vadou, která by mohla atakovat zákonnost tohoto rozhodnutí. V projednávané věci byly naplněny podmínky ust. § 74 zákona o přestupcích k projednání věci v nepřítomnosti žalobce.

Správní orgán prvního stupně poskytl žalobci více než dostatečnou součinnost k tomu, aby se jednání uskutečnilo v termínu, kdy se jej bude moci zúčastnit. Jmenovaný však na nabídku nereagoval, proto byl předvolán k jednání na den 15. 7. 2014, kdy se však zdržoval 130 km od místa konání jednání, neměl tak evidentně v úmyslu se jej zúčastnit.

V případě způsobu řešení doplnění odvolání uvedl žalovaný, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou a judikaturou NSS. Skutečnost, že svého práva žalobce nevyužil a své odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnil, pak nelze přičítat k tíži žalovaného, který ke dni vydání napadeného rozhodnutí rozhodoval „pouze“ o blanketním odvolání.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR ze dne 25. 3. 2014, č. j. KRPJ-34065/PŘ-2014-161406, úřední záznam Policie ČR ze dne

25. 3. 2014, záznam o přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD, výrobní číslo 0056/92, kdy součástí je snímek z měřiče č. 000006, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo tovární značky, RZ: se záznamem rychlosti 70 km/h, ověřovací list č. 181/13 vystavený dne 12. 9. 2013 Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr, byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 12. 9. 2013 do 11. 9. 2014. Součástí správního spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 14. 4. 2014 potvrzující 15 záznamů o přestupcích.

Dne 14. 4. 2014 byl vydán ve věci příkaz o uložení pokuty, sp. zn. OD/622/14/ZK, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byl příkaz doručen prostřednictvím datové schránky (dále též „DS“) dne 15. 4. 2014. Proti uloženému příkazu podal žalobce včasný odpor.

Dne 12. 5. 2014 mu bylo zasláno předvolání k ústnímu jednání nařízené na den 28. 5. 2014 v 13:00 hodin. Doručení vykázáno dne 12. 5. 2014.

Dne 21. 5. 2014 zaslal žalobce správnímu orgánu prvního stupně omluvu z nařízeného jednání na den 28. 5. 2014 z důvodu účasti jako řečník na vzdělávacích seminářích. Přiložil program seminářů a požádal správní orgán prvního stupně o náhradní termín.

Dne 27. 5. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci sdělení k omluvě z ústního jednání nařízeného na 28. 5. 2014, kde žalobci sdělil, že omluvu akceptuje s tím, aby sám určil náhradní termín ústního jednání vzhledem k jeho vytíženosti. Za tím účelem mu vymezil termín jednání v rozmezí od dne 16. 6. 2014 do dne 27. 6. 2014 v pracovní dny od 09:00 hod do 14:00 hod. Žalobci byla písemnost doručena prostřednictvím datových stránek dne 27. 5. 2014. Na sdělení nereagoval.

Dne 25. 6. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 15. 7. 2014 v 10:00 hodin. Žalobci byla písemnost doručena prostřednictvím datových stránek dne 25. 6. 2014.

Z protokolu z ústního jednání ze dne 15. 7. 2015 vyplynulo, že se k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, ač byl řádně předvolán, proto byla věc projednána v jeho nepřítomnosti s rekapitulací průběhu spáchaného přestupku a provedeního dokazování, kdy správní orgán vzal za dostačující důkazní prostředky oznámení Policie ČR, úřední záznam Policie ČR, záznam přestupku pořízený radarem RAMEN 7CCD (fotodokumentace přestupku) a ověřovací list radaru. Po zhodnocení spisového materiálu dospěl správní orgán k závěru, že přestupek je spolehlivě zjištěn a zadokumentován a byly splněny podmínky dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ke konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti.

Po ukončení ústního jednání bylo v předmětné věci téhož dne vydáno rozhodnutí. Žalobci bylo doručeno prostřednictvím datových stránek dne 16. 7. 2014.

Dne 16. 7. 2014 zaslal žalobce prostřednictvím datových stránek správnímu orgánu prvního stupně zdravotní záznam ze dne 15. 7. 2014 vydaný Kardiologickou ambulancí, MUDr. Josef Svoboda, 541 01 Trutnov, Palackého 201 prokazující, že uvedeného dne 15. 7. 2015 v 12:01 hod byl vyšetřen na ambulanci, kdy v záznamu je uvedeno „*dnes od rána se necítí dobře, jsou slabosti, vertigines, zvracel. Postupně se připojila i bolest na hrudi, vpravo lze ji palpat. Progrese při nádechu. Včera pracoval na zahradě.*“ Dále je uvedeno v záznamu „*Dop.: vhodný klidový režim, NSAID, ev. RHB péče. Kontrola dle potřeby.*“ Uvedený doklad byl správnímu orgánu doručen dne 17. 7. 2014.

Dne 22. 7. 2014 byl žalobce vyzván k doplnění podání se sdělením, že správní orgán obdržel výše uvedený zdravotní záznam bez bližšího určení adresáta s tím, že podání nemá zákonem předepsané náležitosti dle ust. § 37 odst. 2 správního řádu. Byla mu stanovena lhůta 10 dnů k odstranění nedostatků podání. Žalobci byla písemnost doručena prostřednictvím datových stránek dne 24. 7. 2014.

Dne 30. 7. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně prostřednictvím datových stránek blanketní odvolání proti citovanému rozhodnutí s žádostí o určení lhůty k doplnění podání v případě, že správní orgán prvního stupně neakceptuje jím navrženou lhůtu 15 dnů k doplnění podání. Dále v blanketním odvolání sdělil správnímu orgánu prvního stupně odůvodnění své neúčasti na ústním jednání dne 15. 7. 2014.

Téhož dne 30. 7. 2014 mu zaslal správní orgán prvního stupně výzvu k doplnění blanketního odvolání, kdy mu stanovil lhůtu 5 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobci byla písemnost doručena prostřednictvím datových stránek dne 31. 7. 2014.

Dne 8. 8. 2014 postoupil správní orgán prvního stupně odvolání žalovanému. Správní orgán prvního stupně ve svém vyjádření vyslovil názor, že vzhledem k bodovému hodnocení, které je 11 bodů, se jedná ze strany žalobce o obstrukce s cílem dosáhnout průtahu řízení do 2. 10. 2014, kdy by byl proveden odečet. Právní mocí projednávaného přestupku před tímto datem by dosáhl 12 bodů s dalšími následky. Dále uvedl, že zdravotní záznam nepovažuje za řádnou včasnou omluvu. Žalobce se v dopoledních hodinách dne 15. 7. 2014 nacházel cca 130 km od místa konání jednání.

Dne 13. 8. 2014 zaslal žalobce prostřednictvím datových stránek doplnění k blanketnímu odvolání. Správnímu orgánu prvního stupně bylo doručeno dne 14. 8. 2014.

Dne 14. 8. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně žalovanému doplnění odvolání se sdělením, že doplnění nebylo učiněno ve stanovené lhůtě 5 dnů.

O odvolání rozhodl žalovaný dne 15. 8. 2014, č.j. KUJI 55614/2014, sp. zn. OOSČ 790/2014 OOSC/233, rozhodnutí je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.), neboť obě strany vyslovily souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s ust. § 18 odst. 4 citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události.

Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých

případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Za nedůvodný, nemající vliv na posouzení věci, pokládal soud argument žalobce, že správní orgány při úvahách o všech podkladech pro rozhodnutí vycházely pouze z úředního záznamu Policie ČR, ačkoliv jsou úřední záznamy zcela vyloučeny jako důkazy ze správního řízení.

Oznámení přestupku v silničním provozu bylo sepsáno tak, jak uvedeno výše v obsahu soudního rozhodnutí. Na předepsaném tiskopisu v části vyjádření řidiče je uvedeno „odmítl se vyjádřit,“ rovněž jej odmítl i podepsat. Je třeba přisvědčit argumentaci žalobce týkající se charakteru úředního záznamu s odkazem na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-118, www.nssoud.cz, dle kterého: „Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného; ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Pořízení úředního záznamu již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu“. Dále z citovaného rozsudku vyplývá: „možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (ust. § 158 odst. 5 trestního řádu); úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle ust. § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu“. Ze správního spisu v daném případě je však zřejmé, že žalobce byl identifikován jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, na základě předložených dokladů, tj. občanského průkazu a řidičského průkazu. V záznamu o přestupku, byť je uvedeno, že se odmítl vyjádřit a záznam nepodepsal, nenamítl, že by vozidlo neřídil, tato skutečnost nevyplývá ani z celého správního spisu ani tak nenamítal v soudním řízení. Po zastavení vozidla byl žalobce informován o přestupku, kterého se dopustil. Ve spise se nachází jako další listinný důkaz záznam o přestupku s fotografií zachycující spáchání přestupku, z něhož jednoznačně vyplývá, kde a kdy byla rychlost konkrétnímu vozidlu naměřena, kdo měření prováděl a jaký byl výsledek měření, kdy tento důkaz je klíčový a jeho zákonnost se nepodařilo zpochybnit.

Tvrzení žalobce, že s ním nebylo sepsáno oznámení o přestupku a nebyla mu dána možnost se vyjádřit je pouhá spekulace, ničím nepodložená. Přestupek byl zjištěn policisty, jakožto osobami zákonem pověřenými k provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu na pozemních komunikacích a kontroly dodržování předpisů s tímto souvisejících (srov. § 79a zákona o silničním provozu). Na tomto místě je třeba odkázat na rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz, v němž je vysloven

právní názor: „Že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“ Chybný je také názor žalobce, domnívá-li se, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně leží důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rozsudek NNS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz).

Nepřípadný je v tomto směru i poukaz žalobce na judikaturu NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Je tomu tak proto, že citovaný judikát na projednávanou věc nedopadá. Ve věci žalobce, jak vyplývá ze shora uvedeného, totiž nebyl oproti poukazované věci správní orgán v důkazní nouzi, tj. v situaci, kdy by podkladem správního i soudního rozhodnutí byl toliko jediný důkaz - úřední záznam.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vycházel zejména ze Záznamu o přestupku, který obsahuje zřetelnou fotodokumentaci, který je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo ověřovacím listem). Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku.

Na základě shora uvedených skutečností neshledal soud, že by provedené dokazování správními orgány bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se soud dále vyjádřil k výhradám žalobce zpochybňujícím oprávněnost projednání označeného přestupku v jeho nepřítomnosti.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Soud při výkladu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích poukazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz, dle něhož: „Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota

spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin, a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“ Taktéž v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58, www.nssoud.cz, NSS uvádí, že „... účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgánem vyžadována a je předvoláván podle ustanovení § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě (tedy i bezodkladně) omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže stěžovatel polemizuje se způsobem zjišťování skutkového stavu věci jen z podkladů obsažených ve správním spise, nelze než uvést, že pokud měl správní orgán skutkový stav věci postaven na jisto na základě takových podkladů a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení výslechu stěžovatele, který se vlastní vinou připravil o potenciální možnost takto ustavený skutkový stav korigovat.“

Z ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku. Obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. Další podmínkou je, že se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

První podmínka byla v projednávané věci splněna. Předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 15. 7. 2014 v 10:00 hod. bylo žalobci řádně doručeno do DS

dne 25. 6. 2014 a obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví.

Soudu tedy zbývá posoudit, zda omluva žalobce adresovaná správnímu orgánu prvního stupně odpovídá zákonnému požadavku náležité omluvy ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud při výkladu této otázky poukazuje na judikaturu NSS, podle které „*náležitá omluva*“ ve smyslu uvedených právních předpisů nemusí nutně znamenat omluvu předem. Naopak lze akceptovat i dodatečnou omluvu, pokud z objektivních příčin nebylo možné učinit omluvu předem (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2011, č. j. 9 As 43/2011-67, www.nssoud.cz). Dále si soud dovoluje citovat rozsudek NSS již výše uvedený, č. j. 7 As 9/2009-66, podle kterého má pravý smysl „*omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě)*. Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o ‚náležité omluvě‘ a ustanovení § 59 správního řádu o bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti.“

V souladu s těmito závěry soud konstatuje, že za včasnou omluvu je nutné považovat pouze takovou omluvu, kterou žalobce adresoval správnímu orgánu prvního stupně bezodkladně po zjištění překážky vylučující jeho účast na ústním jednání, a která současně došla správnímu orgánu nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání objektivně vzato přihlédnout, ledaže je zde jiný závažný důvod pro to, aby byla akceptována i pozdější omluva. Soud upozorňuje, že § 74 odst. 1 zákona o přestupcích neobsahuje konkrétní důvody, pro které není absolutně možné věc v nepřítomnosti obviněného projednat. Žalobce si proto musí být vědom, že jeho omluva může být vyhodnocena jako nedůvodná a opožděná. Posouzení, zda omluva je náležitá, spadá do rámce správního uvážení správního orgánu (srov. rozsudek NNS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41, www.nssoud.cz), a proto je povinen střežit si svá práva a volit při komunikaci se správním orgánem takové prostředky, které eliminují možnosti jeho mylného vyhodnocení důležitosti v omluvě uvedených důvodů.

Z judikatury výše uvedené tedy vyplývá, že „*náležitá omluva*“ v sobě zahrnuje i podmínku její „*včasnosti*“.

Tato podmínka nebyla řádně splněna v projednávané věci. Žalobce ve své žalobě tvrdí, že odeslal svoji omluvu bezodkladně, jakmile mu to dovolil jeho zdravotní stav a jak dorazil do svého bydliště, tj. dne 16. 7. 2014 v 18:33:58 hod. Soud má za to, že omluva doručená správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím datových stránek dva dny po nařízeném jednání není za daných okolností včasná. Žalobce totiž nijak neodůvodnil, proč nezaslal omluvu prostřednictvím datové zprávy již dne 14. 7. 2014, tedy bezodkladně poté, co pociťoval, že jeho zdravotní stav se zhoršil, jak sám uvedl v žalobě (v čl. III. žaloby) nebo se alespoň v průběhu dne 14. 7. 2014 či dne 15. 7. 2014 v ranních hodinách nepokusil kontaktovat oprávněnou osobu telefonicky, i vzhledem k tomu, že vyšetřován byl v ambulanci až dne 15. 7. 2014 v 12:01 hod., jak je uvedeno na zdravotním záznamu, tedy až dvě hodiny po

konání nařízeného ústního jednání. Správnímu orgánu prvního stupně zaslal jako omluvu dne 16. 7. 2014 pouze výše popsany zdravotní záznam bez jakéhokoliv odůvodnění či žádosti o náhradní termín. Po výzvě správního orgánu prvního stupně k doplnění tohoto podání sdělil správnímu orgánu prvního stupně pouze, že pro náhlou zdravotní indispozici se nemohl dostavit na ústní jednání a dle jeho názoru zaslal omluvu neprodleně, tj. dne 16. 7. 2014 v 18:33:58 hod. prostřednictvím své DS, jak mu zdravotní stav a technické podmínky umožnily. Správní orgán měl ve své dispozici omluvu až dne 17. 7. 2014, tedy 2 (dva) dny po konání ústního jednání. V této souvislosti soud konstatuje, že není rozhodné, kdy byla omluva odeslána, avšak je podstatné, v jaký okamžik se dostala do moci úřední osoby, tj. byla správnímu orgánu doručena. Tvrzení žalobce, že dříve neměl přístup k technickým prostředkům pro zaslání omluvy, jak vyplývá z žaloby, nelze považovat za dostatečně závažný problém, který by ospravedlňoval opožděnou omluvu. Navíc není pravděpodobné, že by si žalobce nemohl za celou dobu, tj. od 14. 7. 2014 až do 15. 7. 2014 opatřit přístup k telefonu či emailu a omluvit se správnímu orgánu prvního stupně telefonicky či emailem. Soud je toho názoru, že pokud se žalobce nacházel v časové tísní, telefonická komunikace představovala patrně nejvhodnější prostředek pro zajištění včasného doručení omluvy.

Dále z judikatury výše uvedené vyplývá, že „*náležitá omluva*“ může být učiněna nejen předem, ale výjimečně i později, avšak výjimkou z tohoto postupu je pouze „*závažný důvod*“ pro to, aby byla akceptována i omluva pozdější. Takový důvod musí žalobci z přestupku skutečně znemožňovat dostavit se na místo nařízeného jednání a zúčastnit se jej (srov. rozsudek NNS ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012- 32, www.nssoud.cz). Při existenci důležitého důvodu je třeba zhodnotit i závažnost skutečnosti, kvůli níž obviněný nedoručil správnímu orgánu náležitou omluvu, tedy relevantnost důvodů, o které se opírá (srov. rozsudek NNS ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012-60, www.nssoud.cz). Typickým příkladem *ex post omluvy*, která by mohla být uznána jako náležitá, je omluva z důvodu náhlého onemocnění, hospitalizace, úrazu, upoutání na lůžko (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76, www.nssoud.cz).

Na projednávanou věc nelze tyto závěry aplikovat dle názoru soudu, neboť žalobce pociťoval zdravotní problémy již ode dne 14. 7. 2014, v ambulanci byl vyšetřen až dvě hodiny po nařízeném jednání v 12:01 hod, nebyl hospitalizován, ani mu nebyla vystavena pracovní neschopnost, ve zdravotním záznamu jsou konstatovány subjektivní pocity žalobce a pouze mu byl doporučen klidový režim. V písemném sdělení, jež bylo součástí blanketního odvolání, se omezil pouze na tvrzení, že byl na vyšetření, resp. že je zdravotně indisponován. Žalobce neprokázal, že jeho zdravotní indispozice byla takové charakteru, pro který musel podstoupit uvedené vyšetření právě v den nařízeného jednání, když v žalobě uvedl, že již dne 14. 7. 2014 se necítil dobře, a že nemohl oznámit neúčast v předstihu, když samotné vyšetření proběhlo až 2 hodiny po ústním jednání. Jinými slovy žalobce neosvědčil, že mu v účasti na ústním jednání bránil důležitý důvod, který mu navíc znemožnil omluvit se z jednání ještě před jeho zahájením.

V den nařízeného jednání tedy neměl správní orgán prvního stupně od žalobce řádnou omluvu, a proto postupoval dle § 74 odst. 1 a projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce a téhož dne po ukončení ústního jednání vydal rozhodnutí ve věci, neboť považoval skutkový stav věci bez jakýchkoliv pochybností za zjištěný, tak aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsáního přestupku. Soud zjistil ze správního

spisu, že žalobce před tím než odeslal danou omluvu prostřednictvím své datové schránky, převzal samotné rozhodnutí ve věci vyhotovené správním orgánem prvního stupně.

Jak již soud zmínil výše, žalobce je povinen si střežit svá práva a volit při komunikaci se správním orgánem takové prostředky, jež eliminují možnost jeho mylného vyhodnocení důležitosti v omluvě uváděných důvodů. V této konkrétní situaci je zřejmé, že žalobce si svá práva nestřežil dostatečně, pokud datovou zprávu poslal až den po nařízeném jednání a po pracovní době oprávněné osoby.

Soud nemůže přehlédnout, že žalobce se omlouval z ústního jednání už podruhé a jeho postup by tak mohl být chápán jako určité procesní taktizování vedené snahou co nejvíce oddálit projednání přestupku.

Na základě výše uvedených úvah soud dospěl k závěru, že omluva žalobce nebyla ani včasná ani důvodná.

Dále argument žalobce, že správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí „uspěchaně“, tj. po proběhlém ústním jednání v nepřítomnosti dne 15. 7. 2014 a že žalovaný tuto „uspěchanost“ potvrdil, je irelevantní. Ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu ukládá správním orgánům povinnost vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, a pokud tak nelze učinit, tak vzhledem k okolnostem případu v souladu s § 71 odst. 3 správního řádu. Nic tedy nebránilo správním orgánům obou stupňů vydat rozhodnutí, tak jak učinili.

Žalobce vznesl dále námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve vztahu k odůvodnění výše uložené sankce, kde není uvedeno individuální vyhodnocení všech hledisek. Tato námitka nemůže obstát pro svou bezobsažnost.

Krajský soud v dané souvislosti předesílá, že ukládání sankcí za správní delikty (přestupky a jiné správní delikty), a tudíž i rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, překročí-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda toto volné uvážení zneužil (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.).

Při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen disciplinárním řízením (ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovení výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Z judikatury NSS v této souvislosti vyplývá, že *„jakkoliv má správní orgán při ukládání*

pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, www.nssoud.cz)“.

Mezi tyto principy správního rozhodování patří dle názoru zdejšího soudu i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolávají i jeho přesvědčivost. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Z obsahu prvostupňového správního rozhodnutí soud zjistil, že žalobci byla ve správním řízení uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při určení druhu sankce a její výměry bylo postupováno v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Zkonstatoval informace zjištěné z evidenční karty řidiče. Dále uvedl, že v daném případě vycházel správní orgán ze závažnosti přestupku v provozu na pozemních komunikacích, vyjádřené sankcemi uvedenými v § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, kde se ukládá pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Bylo přihlédnuto k naměřené rychlosti a k místu spáchání přestupku, které se nachází v zastavěné části obce, ale i ke skutečnosti, že záznamy v přestupcích se výhradně týkají překročení dovolené rychlosti. Proto správní orgán volil sankci v polovině rozpětí zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tuto považuje za dostačující. Dále žalovaný uložení výše sankce odůvodnil v přezkoumávaném rozhodnutí opisem odůvodnění správního orgánu prvního stupně s tím, že úvahu správního orgánu prvního stupně doplnil a konstatoval, že je v souladu s kritérii vyjádřenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a považuje ji s ohledem na okolnosti spáchání přestupku a osobu odvolatele za odpovídající a splňující represivní i preventivní výchovnou funkci, kdy odvolatel sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., ale výpis z evidenční karty řidiče je posuzován v jeho neprospěch, kdy je patrné, že se z uložených sankcí nepoučil a opakovaně se dopouští protiprávního jednání totožného charakteru. Na rozdíl od správního orgánu prvního stupně uvedl žalovaný počet přestupků nikoliv od r. 2006 (nesprávně zapsáno od r. 1987) patnáct, nýbrž tyto vymezil až od r. 2012, celkem sedm. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na určenou výši sankce, naopak z ní vyplývá, že žalobce se na úseku silničního provozu uvedeného přestupku dlouhodobě dopouští v poměrně časté frekvenci. K žalobcově námitce v tomto bodě se soud vyjádřil níže.

Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 As 24/2013, www.nssoud.cz). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání.

Správní orgán prvního stupně si byl vědom zákonných hledisek pro stanovení výše pokuty, z jeho odůvodnění lze seznat, jaké konkrétní skutečnosti pod ně podřadil a jaké závěry z nich vyvodil. Soud připouští, že napadené rozhodnutí nebylo obsáhlé odůvodnění, ale odpovídalo neaktivnímu přístupu žalobce, který se v průběhu přestupkového řízení pouze opakovaně omluvil z nařízeného ústního jednání, neuvedl žádná tvrzení ani nenavrhл provedení důkazů. Podal blanketní odvolání, které doplnil opožděně po uplynutí lhůty k doplnění tohoto odvolání, kterou mu stanovil správní orgán prvního stupně v délce 5 dnů od doručení výzvy k doplnění blanketního odvolání, jak je uvedeno výše v soudním rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného je tedy námitka žalobce nedůvodná a rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné.

Optikou tohoto náhledu soud poukazuje i na judikaturu NSS, kdy jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, www.nssoud.cz, týkajícím se skutkově i právně obdobné věci, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se v tomto případě jakkoli odchýlovat, „*odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou, nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkouvává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.*“

Ze správního spisu vyplývá, že doplnění odvolání v projednávané věci žalovaný obdržel od správního orgánu prvního stupně dne 18. 8. 2014, kdy správní orgán sdělil, že doplnění odvolání nebylo učiněno ve lhůtě k tomu určené a bylo tedy podáno opožděně (lhůta k doplnění končila dne 5. 8. 2014, doručeno bylo dne 13. 8. 2014). Žalovaný proto vycházel z blanketního odvolání, které měl k dispozici v době rozhodování, ztotožnil se se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, blanketní odvolání žalobce zamítl, a to rozhodnutím ze dne 15. 8. 2014.

Soud konstatuje, že z postupu obou správních orgánů nevyplynulo, že by došlo ze strany správních orgánů k pochybení a k vydání rozhodnutí v rozporu se zákonem, pro který by soud napadené rozhodnutí zrušil.

Konečně žalobce namítal, že správní orgán přihlížel k minulosti v kartě řidiče za dobu 15 let, což je v přímém rozporu s judikaturou a analogicky s trestním řádem platí, že se přihlíží k minulosti za poslední tři roky.

Tato námitka žalobce je lichá, správní orgán prvního stupně pouze zkonstatoval zjištění z evidenční karty řidiče a poté odůvodnil, že i tuto skutečnost bral v úvahu při určení výše sankce, neboť se jedná o obdobné přestupky, nikterak však neuvedl, že přihlíží k minulosti za dobu 15 let. V návaznosti na to žalovaný v rozhodnutí uvádí rok 2012, neboť z karty řidiče skutečně vyplývá, že od roku 2012 se žalobce dopustil obdobného přestupku celkem sedmkrát. Správní orgán může posoudit, „*zda se pachatel přestupku nedopustil v minulosti obdobných přestupků, aniž by se musel omezovat na zjišťování, zda spáchal pouze identické (shodné) přestupky*“ (srov. Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 65). Obdobné závěry jako z odborné literatury pak vyplývají i z judikatury NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2004, č. j. 2 As 35/2004-53 nebo rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2013, č. j. 5 As 77/2011, www.nssoud.cz).

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů z hlediska ust. § 2 a ust. § 3 správního řádu a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmo, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. února 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová